

Arrest

nr. 183 894 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 24 november 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 25 november 2008 asiel aan.

1.1.1. Op 18 mei 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 16 december 2009 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 36 305 van 18 december 2009 het er tegen ingestelde beroep.

1.1.2. Op 8 januari 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 47 048 van 5 augustus 2010 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 9 september 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 september 2010 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}). Bij arrest nr. 58 782 van 29 maart 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast dat tegen deze beslissing werd aangevat.

1.3. Op 14 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg. Vervolgens wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 5 augustus 2013 door de burgemeester van De Haan aan de verzoeker ter kennis gebracht. Op 4 september 2013 verzoekt het gemeentebestuur van De Haan de Commissaris van de politie deze beslissing nogmaals te betekenen omdat de verzoeker op 5 augustus 2013 zijn F-kaart niet bij had en hem toen werd voorgesteld zijn F-kaart binnen te brengen zodat hij de beslissing kreeg, doch de verzoeker zich niet meer gemeld had. Op 10 september 2013 stelt de Commissaris van de politie dat aan dit verzoek niet voldaan kan worden omdat de verzoeker niet meer woont op het adres waar hij was ingeschreven. Per fax van 24 september 2013 worden de diensten van de verwerende partij hiervan op de hoogte gesteld en wordt gevraagd of de verzoeker ambtshalve mag worden geschrapt.

1.5. Op 15 november 2013 wordt de verzoeker van ambtswege geschrapt.

1.6. Op 2 juli 2015 en op 26 augustus 2016 dient de verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving. Op 19 oktober 2016 wordt hij verzocht om bewijzen voor te leggen van zijn aanwezigheid in België tussen 10 september 2013 en 2 juli 2015. Op 21 februari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.7. Op 7 maart 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen.

1.8. Op 7 maart 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/09/2010 en 05/08/2013)

Betrokkene diende op 09/09/2010 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging op 14/09/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 13quater) werd hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 14/09/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 4/10/2010. Op 29/03/2011 werd afstand van geding genomen. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Op 9/11/2011 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in op basis van geregistreerd partnerschap met T. M. C. M. (...). Deze wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet op 15/06/2012. Op 05/07/2013 stelde DVZ een einde aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21) en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 05/08/2013. Indien betrokkene nog een relatie zou hebben met T. M. C. M. (...) dan toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinée. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien wonen zij momenteel niet meer samen. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de vordering op omdat het bestreden inreisverbod geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft.

Gelet op de in het arrest nr. 179 108 van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, vermelde twee mogelijke lezingen van artikel 39/82, § 1, *iuncto* artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat de exceptie niet weerhouden wordt. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de Vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari 2004, nr. 127.040).

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De verzoeker toont niet aan dat *in casu* een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarvan de verzoeker in een apart beroep de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor de met deze vordering bestreden beslissing. De verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit *in concreto* zou zijn aangetoond – de verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit zijn huidige tewerkstelling, de aanwezigheid van (banden met) zijn in België verblijvende broer, zijn “*sociale rechten*” die hij zou verliezen of een schending van artikel 3 van het EVRM zou blijken –, zich zou voltrekken. Waar de verzoeker er nog op wijst dat hij de belofte kreeg dat hij “*heringeschreven kon worden*”, wordt erop gewezen dat uit een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 21 februari 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 19 van de Vreemdelingenwet omdat zijn verblijfsrecht op 5 juli 2013 werd beëindigd. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Waar de raadvrouw van de verzoeker ter terechtzitting nog opwerpt dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) en dat bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van dit bevel zonder dat het bestreden inreisverbod wordt geschorst, de verzoeker niet op ontvankelijke wijze een machtigingsaanvraag kan indienen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt er met de verwerende partij op gewezen dat de verzoeker dit niet in het verzoekschrift heeft aangehaald bij de uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid, terwijl ingevolge artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Bovendien is het ter terechtzitting gevoerde betoog in twee opzichten uiterst hypothetisch. Ten eerste blijkt nergens uit – en de raadvrouw van de verzoeker betwist ter terechtzitting niet – dat er door de verzoeker thans een dergelijke aanvraag werd ingediend. Ten tweede heeft de Raad bij arrest nr. 183 893 van 15 maart 2017 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) verworpen. Met een dergelijk hypothetisch betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor de met deze vordering bestreden beslissing.

Aan de voorwaarde van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering is niet voldaan.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN